

Eliberarea ostaticilor israelieni - un act care se impune

Implementarea lui este cea optimală ?

Alfred-Rennert Poplingher

Eliberarea a 13 ostateci dintre care 4 copii a emoționat întreaga țară și alături de valul de euforie de-a dreptul justificat a introdus și un influx de speranță pentru continuare.

Nu sunt nici pe departe un expert militar, nici unul politic. Încerc doar să privesc fiecare eveniment ca maximă obiectivitate și bun simț, bineînțeles din punctul meu de vedere dar și cu o privire cât se poate de largă și cuprinzătoare.

Mi-am pus de la începutul publicării amănuntelor asupra acordului la care s-a ajuns cu criminalii barbari ai Hamasului întrebarea – oare înțelegerile sunt în favoarea noastră sau în detrimentul nostru ? Nu e vorba de a pune sub semnul întrebării obligația de a elibera toți ostatecii, civili, militari și cetățeni cu naționalitate străină. Întrebarea este dacă rezultatul negocierilor este bun pentru noi, dacă nu trebuia forțat un altul ? E adevărat ca ostatecii între care copii și persoane vârstnice sunt în mâinile teroriștilor dar nu mai puțin adevărat e că acești prizonieri nu sunt o “comoară” ci o povară pentru ei, ținând cont de situația în care se află de la începutul războiului.

Majoritatea experților militari, vechi comandanți cu experiență sunt de părere că războiul trebuie continuat cu aceeași intensitate până la împlinirea obiectivului final- distrugerea militară a organizației teroriste împreună cu regimul ei, de fapt acest rezultat este în consensul întregului popor. Întrebarea inerentă care se pune în condițiile create de acordul încheiat cu Hamasul este : armata poate duce la bun sfârșit ceea ce guvernul i-a încredințat ca sarcină ? Mai exact, încetarea ostilităților pe o perioadă de 10-14 zile nu creează pierderea

“momentului” din punctul nostru de vedere, nu duce la o reorganizare și refacere a forțelor Hamasului, nu conduce la crearea unui val fără precedent de critici la nivel internațional contra noastră și la cereri de stopare imediată a luptelor și retragerea forțelor israeliene ? Cred că

răspunsul este clar. Se pare că conducerea supremă a armatei, poate din motivul de a nu fi învinuită de opoziție la hotărârile guvernului nu-și dezvăluie cu curaj și hotărâre părerea. O părere contrară nu trebuie privita ca un act de răzvrătire ci ca unul de patriotism și clarviziune. Armata e datoare de a îndeplini directivele guvernului dar și de a-și exprima fără frică opiniile în legătură cu șansele lor de reușită și de legitimitatea lor .

Familiile ostaticilor exercita presiuni majore asupra opiniei publice și asupra guvernului , fără a ține seamă de obiectivul principal al războiului și de interesele de securitate națională care sunt în joc. Pe de altă parte nu puține voci din rândul populației se împotrivesc eliberării în masă a teroriștilor aflați în închisorile israeliene. Un adevărat conducător trebuie să dovedească tărie de sine , curaj și viziune largă a intereselor națiunii, într-un cuvânt să conducă nu să se lase condus.. Din păcate nu simțim acest lucru de la conducerea guvernului nostru.

Nu pot încheia această scurtă abordare a problemei atât de complexe fără a prezenta și umila mea părere : criza inumană și fără de precedent a ostaticilor trebuia rezolvată imediat și la inițiativa Israelului prin schimbul tuturor prizonierilor , inclusiv militari contra tuturor teroriștilor aflați în închisorile noastre. Acest plan trebuia prezentat Hamasului ca singurul acceptat de Israel și în nici un caz nu acompaniat de un armistițiu mai lung de 48 de ore. Organizația terorist-nazistă trebuia să simtă că de data asta are de-a face cu un alt Israel , necunoscut de ei, cu un popor care e gata la sacrificii pentru a-și atinge scopul.

Tuturor trebuie să ne fie clar că neîndeplinirea totală a obiectivelor războiului contra Hamas va avea repercusiuni devastatoare asupra securității naționale.

Alfred-Rennert Poplingher

25 noiembrie 2023